

**RAAD VAN
DE EUROPESE UNIE**

**Brussel, 15 januari 2007 (18.01)
(OR. en)**

5325/07

COPEN 7

INITIATIEF

van: de Duitse en de Franse delegatie

d.d.: 15 januari 2007

Betreft: Ontwerp-kaderbesluit 200../../ JBZ van de Raad van ... inzake de erkenning en tenuitvoerlegging van voorwaardelijke straffen en alternatieve straffen

Voor de delegaties gaat hierbij een initiatief van de Duitse en de Franse delegatie.¹

Bijlage:

¹ Een toelichting en de genoemde certificaten zullen als addendum bij dit document volgen.

**Ontwerp-kaderbesluit 200../../JBZ van de Raad
van ...
inzake de erkenning en tenuitvoerlegging van voorwaardelijke straffen
en alternatieve straffen**

De Raad van de Europese Unie,

Gelet op het Verdrag betreffende de Europese Unie, met name op artikel 31, lid 1, onder a) en c), en artikel 34, lid 2, onder b),

Gezien het initiatief van de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

1. De Unie stelt zich ten doel een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid te handhaven en ontwikkelen. Daartoe is vereist dat alle lidstaten in wezen dezelfde opvatting hebben van vrijheid, veiligheid en recht, die stoelt op de beginselen van vrijheid, democratie, eerbiediging van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en van de rechtsstaat.
2. De politieke en justitiële samenwerking in de Europese Unie moet alle burgers een hoog niveau van zekerheid bieden. Een van de hoekstenen hiervan is het beginsel van wederzijdse erkenning van justitiële beslissingen dat in de conclusies van de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999 is vastgelegd en in het Haags Programma van 4 en 5 november 2004 is bekrachtigd. In het programma van maatregelen om uitvoering te geven aan het beginsel van wederzijdse erkenning van strafrechtelijke beslissingen van 29 november 2000 heeft de Raad zich uitgesproken voor samenwerking op het gebied van voorwaardelijke straffen en voorwaardelijke invrijheidsstelling (maatregel 23)

3. Alle lidstaten hebben het Verdrag van de Raad van Europa van 21 maart 1983 inzake de overbrenging van gevonnisde personen bekrachtigd. Op grond van dit verdrag kan een gevonnisde persoon worden overgebracht naar de staat waarvan hij onderdaan is, mits hijzelf en de betrokken staten daarmee instemmen. Het Aanvullend Protocol van 18 december 1997, dat overbrenging zonder toestemming van de gevonnisde persoon mogelijk maakt, is tot nog toe niet door alle lidstaten bekrachtigd. Het kaderbesluit van xx.xx.xxxx heeft het beginsel van wederzijdse erkenning uitgebreid tot de tenuitvoerlegging van strafvonnissen.

4. De betrekkingen tussen de lidstaten, die door de erkenning van elkanders rechtsstelsel worden gekenmerkt, maken het mogelijk dat een lidstaat ook nog andere beslissingen erkent, die door een andere lidstaat in het kader van een strafrechtelijke procedure of van de executie van een straf zijn genomen. Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het toezicht op voorwaardelijk veroordeelden of voorwaardelijk in vrijheid gestelden van 30 november 1964 is maar door 12 lidstaten, soms met talrijke voorbehouden, bekrachtigd. Het kaderbesluit van de Raad van xx.xx.xxxx is met opzet beperkt tot de overlevering van gedetineerde gevonnisde personen. Het is echter raadzaam dat de lidstaten ook nauwer samenwerken indien een persoon die zijn gewone verblijfplaats of zijn belangencentrum in een lidstaat heeft, in een strafrechtelijke procedure in een andere lidstaat tot een voorwaardelijke of alternatieve straf is veroordeeld.

5. Dit kaderbesluit is in overeenstemming met de grondrechten en de beginselen die zijn erkend in artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en weergegeven in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met name in hoofdstuk VI. Niets in dit kaderbesluit belet dat de erkenning van en het toezicht op een voorwaardelijke of een alternatieve straf kan worden geweigerd, indien er objectieve redenen bestaan om aan te nemen dat de voorwaardelijke of de alternatieve straf is opgelegd met het oog op de bestraffing van een persoon op grond van zijn geslacht, ras, godsdienst, etnische afstamming, nationaliteit, taal, politieke overtuiging of seksuele geaardheid, of dat de positie van die persoon kan worden aangetast om een van deze redenen.

6. Dit kaderbesluit laat de toepassing door de lidstaten van hun grondwettelijke bepalingen betreffende een eerlijke rechtsgang, vrijheid van vereniging, vrijheid van drukpers en vrijheid van meningsuiting in andere media, onverlet.
7. De bepalingen van dit kaderbesluit dienen te worden toegepast in overeenstemming met het recht van de burgers van de Unie om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, neergelegd in artikel 18 van het VEG.
8. De wederzijdse erkenning van en het toezicht op voorwaardelijke en alternatieve straffen in de tenuitvoerleggingsstaat dient de resocialisatiekansen van de veroordeelde te vergroten doordat de mogelijkheid wordt geboden familiale, talige, culturele of andere banden te onderhouden. Tevens dient echter de controle op de naleving van de aan de voorwaardelijke straf verbonden voorwaarden en de alternatieve straffen te worden verbeterd, om recidive te voorkomen en voldoende aandacht te hebben voor de bescherming van slachtoffers.
9. Om te zorgen voor de efficiënte uitwisseling van alle informatie die voor de opschorting van een straf relevant is, is het wenselijk dat de lidstaten in hun intern recht erin voorzien dat de aanvaarding van het toezicht op voorwaardelijke en alternatieve straffen in de nationale registers kan worden gestaafd.
10. Alle lidstaten hebben het Verdrag van de Raad van Europa van 28 januari 1981 tot bescherming van personen met betrekking tot de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens geratificeerd. De bij de toepassing van dit kaderbesluit verwerkte persoonsgegevens dienen in overeenstemming met de beginselen van dat verdrag te worden beschermd.

Heeft het volgende Kaderbesluit vastgesteld:

Artikel 1

Doel en werkingssfeer

1. Dit kaderbesluit heeft ten doel de regels vast te stellen volgens welke een lidstaat, ter bevordering van de resocialisatie van gevonnisde personen en ter verbetering van de slachtofferbescherming, een beslissing van een andere lidstaat erkent, toezicht houdt op de in die lidstaat opgelegde voorwaardelijke en alternatieve straffen en, voor zover hij hiertoe bevoegd is, alle overige besluiten in verband met de voorwaardelijke straf neemt.
2. Dit kaderbesluit is uitsluitend van toepassing op de erkenning van beslissingen en de overname van het toezicht op maatregelen en straffen, alsmede van alle overige besluiten in de zin van dit kaderbesluit. Dit kaderbesluit is niet van toepassing op de tenuitvoerlegging van strafvonnisen waarbij een vrijheidsstraf of een tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel wordt opgelegd. Deze vallen onder het Kaderbesluit van de Raad van xx.xx.xxxx inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafrechtelijke beslissingen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen worden opgelegd, met het oog op de tenuitvoerlegging ervan in de Europese Unie. De erkenning en tenuitvoerlegging van geldelijke straffen en beslissingen tot confiscatie in een andere lidstaat berust op de instrumenten die tussen de lidstaten van toepassing zijn, in het bijzonder Kaderbesluit 2005/214/JBZ van de Raad van 24 februari 2005 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op geldelijke straffen en Kaderbesluit 2006/xxx/JBZ van de Raad van 6 oktober 2006 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op beslissingen tot confiscatie.

Artikel 2

Definities

In dit kaderbesluit wordt verstaan onder:

- a) "beslissing": een door een rechter van de staat van veroordeling gegeven onherroepelijke uitspraak of beschikking waarbij:
 - een voorwaardelijke straf of
 - een alternatieve straf aan een natuurlijke persoon wordt opgelegd of
 - waarbij de oplegging van een straf of maatregel wordt opgeschort zolang bepaalde voorwaarden worden nageleefd (voorwaardelijke veroordeling)
- b) "voorwaardelijke straf" een vrijheidsstraf of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel waarvan de tenuitvoerlegging volledig of ten dele voorwaardelijk wordt opgeschort bij de oplegging van de straf of nadat een gedeelte ervan is uitgezeten (voorwaardelijke invrijheidstelling),
- c) "opschortende maatregelen": verplichtingen en instructies die volgens het nationale recht van de staat van veroordeling in verband met een voorwaardelijke straf of een voorwaardelijke veroordeling aan een natuurlijke persoon worden opgelegd,
- d) "alternatieve straf" een als zelfstandige straf opgelegde verplichting of instructie die geen vrijheidsstraf of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel noch een geldelijke sanctie is,
- e) "staat van veroordeling": de lidstaat waar een beslissing in de zin van punt a) is gegeven;
- f) "tenuitvoerleggingsstaat": de lidstaat waar toezicht wordt gehouden op de opschortende maatregelen en de alternatieve straffen en waar, voor zover hij de verantwoordelijkheid hiertoe heeft aanvaard, alle overige besluiten in verband met de voorwaardelijke straf worden genomen;

Artikel 3

Grondrechten

Dit kaderbesluit geldt onverminderd de verplichting tot eerbiediging van de grondrechten en de fundamentele rechtsbeginselen, die is neergelegd in artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie.

Artikel 4

Bepaling van de bevoegde autoriteiten

1. Elke lidstaat deelt het secretariaat-generaal van de Raad mee welke rechterlijke autoriteiten naar intern recht bevoegd zijn overeenkomstig dit kaderbesluit, in het geval dat die lidstaat staat van veroordeling of tenuitvoerleggingsstaat is.
2. Het secretariaat-generaal van de Raad stelt de ontvangen informatie ter beschikking van de lidstaten en van de Commissie.

Artikel 5

Aard van de opschortende maatregelen en de alternatieve straffen

1. Een beslissing kan, ter fine van erkenning van en toezicht op opschortende maatregelen en alternatieve straffen, worden toegezonden aan een andere lidstaat, waar de gevonnisse persoon zijn wettige en gewone verblijfplaats heeft, indien zij een of meer van de volgende voorschriften bevat:
 - a) de gevonnisse persoon moet de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat in kennis stellen van iedere verandering van woonplaats;
 - b) hij mag bepaalde locaties in de beslissings- of tenuitvoerleggingsstaat niet zonder toestemming verlaten of betreden, of moet andere voorschriften betreffende levenswijze, verblijfplaats, opleiding, beroepsbezigheid of vrijetijdsbesteding opvolgen;

- c) hij moet zich op gezette tijden melden bij de bevoegde autoriteiten of een andere dienst van de tenuitvoerleggingsstaat;
- d) hij moet contact met personen of zaken die tot het plegen van nieuwe strafbare feiten kunnen aanzetten vermijden;
- e) hij moet de door de feiten veroorzaakte schade vergoeden;
- f) hij moet een arbeid of een taak van algemeen nut verrichten;
- g) er wordt een reclasseringswerker aangesteld;
- h) de betrokkene moet een therapie of ontwenningsskuur ondergaan.

2. Iedere lidstaat kan het secretariaat-generaal van de Raad bij de omzetting van dit kaderbesluit meedelen op welke opschortende maatregelen en alternatieve straffen, naast de in lid 1 genoemde, hij bereid is toezicht te houden. Het secretariaat-generaal van de Raad stelt de ontvangen informatie ter beschikking van de lidstaten en van de Commissie.

3. Naast de in lid 1 genoemde maatregelen mag de beslissing alleen de door de tenuitvoerleggingsstaat overeenkomstig lid 2 gemelde maatregelen omvatten.

Artikel 6

Procedure voor de toezending van de beslissing en het certificaat

1. De bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling zendt de beslissing of een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift daarvan, vergezeld van het certificaat, rechtstreeks toe aan de bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat, in een schriftelijk vastgelegde of vast te leggen vorm, in die zin dat de tenuitvoerleggingsstaat de echtheid ervan kan vaststellen. Het origineel van de beslissing, of een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift, en het origineel van het certificaat worden aan de tenuitvoerleggingsstaat toegezonden, indien deze daarom verzoekt. Alle ambtelijke mededelingen worden eveneens rechtstreeks door deze bevoegde rechterlijke autoriteiten uitgewisseld.
2. Het certificaat, waarvan het model in bijlage A staat, wordt ondertekend door de bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling, die verklaart dat de inhoud juist is.
3. De staat van veroordeling zendt de beslissing, vergezeld van het certificaat, slechts aan één tenuitvoerleggingsstaat tegelijk toe.
4. Indien de bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat niet bekend is bij de bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling, wint deze, langs alle mogelijke kanalen, waaronder de contactpunten van het bij Gemeenschappelijk Optreden 98/428/JBZ van de Raad opgerichte Europees justitieel netwerk, bij de tenuitvoerleggingsstaat de nodige inlichtingen in.
5. De rechterlijke autoriteit in de tenuitvoerleggingsstaat die de beslissing, vergezeld van het certificaat, ontvangt en niet bevoegd is deze te erkennen en de eruit voortvloeiende nodige maatregelen te nemen, zendt de beslissing met het certificaat ambtshalve aan de bevoegde rechterlijke autoriteit toe. De bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat stelt de bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling onverwijld, in een schriftelijk vastgelegde of vast te leggen vorm, in kennis van de toezending van de beslissing en het certificaat aan de bevoegde autoriteit.

Artikel 7

Besluit van de tenuitvoerleggingsstaat

1. De bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat erkent de volgens de procedure van artikel 6 toegezonden beslissing en neemt onverwijld de voor het toezicht op de opschortende maatregelen en de alternatieve straffen vereiste maatregelen, tenzij zij beslist zich te beroepen op een van de in artikel 9 genoemde gronden tot weigering van de erkenning en de overname van het toezicht.
2. Indien de aard en de duur van de opschortende maatregelen onverenigbaar zijn met het recht van de tenuitvoerleggingsstaat, kan de bevoegde rechterlijke autoriteit van die staat deze aanpassen aan de opschortende maatregelen of alternatieve straffen die het nationale recht voor vergelijkbare strafbare feiten voorschrijft. De opschortende maatregel of de alternatieve straf moet zoveel mogelijk overeenkomen met de in de staat van veroordeling opgelegde opschortende maatregelen of alternatieve straffen.
3. De aangepaste opschortende maatregelen of alternatieve straffen mogen niet strenger zijn dan de oorspronkelijk opgelegde opschortende maatregelen of alternatieve straf.

Artikel 8

Dubbele strafbaarheid

1. Tot erkenning van de beslissing en toezicht op de opschortende maatregelen en de alternatieve straffen leiden, overeenkomstig dit kaderbesluit en zonder toetsing op dubbele strafbaarheid, de navolgende strafbare feiten, indien deze in de staat van veroordeling worden gestraft met een vrijheidsstraf of een tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel met een maximum van ten minste drie jaar, zoals omschreven in het recht van die staat:
 - deelneming aan een criminele organisatie,
 - terrorisme,
 - mensenhandel,

- seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie,
- illegale handel in verdovende middelen en psychotrope stoffen,
- illegale handel in wapens, munitie en explosieven,
- corruptie,
- fraude, met inbegrip van fraude waardoor de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen worden geschaad in de zin van de Overeenkomst van 26 juli 1995 aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen,
- witwassen van opbrengsten van misdrijven,
- valsemunterij, met inbegrip van namaak van de euro,
- cybercriminaliteit,
- milieumisdrijven, met inbegrip van de illegale handel in bedreigde diersoorten en de illegale handel in bedreigde planten- en boomsoorten,
- hulp aan illegale binnenkomst en illegaal verblijf,
- moord en doodslag, zware mishandeling
- illegale handel in menselijke organen en weefsels,
- ontvoering, wederrechtelijke vrijheidsberoving en gijzeling,
- racisme en vreemdelingenhaat,
- georganiseerde of gewapende diefstal,
- illegale handel in cultuurgoederen, waaronder antiquiteiten en kunstvoorwerpen,
- oplichting,
- racketeering en afpersing,
- namaak van producten en productpiraterij,
- vervalsing van administratieve documenten en handel in valse documenten,
- vervalsing van betaalmiddelen,
- illegale handel in nucleaire en radioactieve stoffen,
- handel in gestolen voertuigen,
- verkrachting,
- opzettelijke brandstichting,
- misdrijven die onder de rechtsmacht van het Internationaal Strafhof vallen,
- kaping van vliegtuigen/schepen,
- sabotage.

2. De Raad kan te allen tijde, met eenparigheid van stemmen en na raadpleging van het Europees Parlement overeenkomstig artikel 39, lid 1, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, besluiten andere categorieën van strafbare feiten aan de lijst van lid 1 toe te voegen. De Raad overweegt in het licht van het hem overeenkomstig artikel 18, lid 3, van dit kaderbesluit voorgelegde verslag of de lijst moet worden uitgebreid of gewijzigd.

3. Ten aanzien van andere dan de in lid 1 genoemde strafbare feiten kan de tenuitvoerleggingsstaat de erkenning van de beslissing en de tenuitvoerlegging van de sanctie afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de daaraan ten grondslag liggende feiten ook volgens het recht van de tenuitvoerleggingsstaat een strafbaar feit vormen, ongeacht de bestanddelen of de omschrijving ervan.

Artikel 9

Gronden tot weigeren van erkenning of toezicht

1. De bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat kan in de volgende gevallen besluiten de erkenning van de beslissing dan wel het toezicht op de opschortende maatregelen of de alternatieve straf te weigeren:

- a) het in artikel 6 bedoelde certificaat is onvolledig of stemt kennelijk niet overeen met de beslissing en is niet binnen de door de tenuitvoerleggingsautoriteit gestelde redelijke termijn aangevuld of gecorrigeerd;
- b) er is niet voldaan aan de in artikel 5 vermelde criteria;
- c) de erkenning van de beslissing en de aanvaarding van het toezicht op de opschortende maatregelen en de alternatieve straffen zouden indruisen tegen het "ne bis in idem"-beginsel;
- d) in het in artikel 8, lid 3, bedoelde geval heeft de beslissing betrekking op feiten die volgens het recht van de tenuitvoerleggingsstaat niet strafbaar zijn; ter zake van retributies en belastingen, douanerechten en deviezen evenwel mag de tenuitvoerlegging van een beslissing niet worden geweigerd op grond van het feit dat de tenuitvoerleggingsstaat niet dezelfde soort retributies of belastingen heft, of niet dezelfde soort regelgeving inzake retributies, belastingen, douanerechten en deviezen kent als de staat van veroordeling;

- e) de strafvervolging of de tenuitvoerlegging is volgens het recht van de tenuitvoerleggingsstaat verjaard en heeft betrekking op feiten waarvoor de tenuitvoerleggingsstaat naar intern recht bevoegd is;
- f) het recht van de tenuitvoerleggingsstaat voorziet in een immunitieit die het toezicht op de opschortende maatregelen en de alternatieve straffen onmogelijk maakt;
- g) de veroordeelde persoon kan volgens het recht van de tenuitvoerleggingsstaat vanwege zijn leeftijd niet strafrechtelijk aansprakelijk worden gesteld voor de feiten waarvoor de beslissing is gegeven;
- h) de beslissing is bij verstek gewezen, tenzij in het certificaat staat vermeld dat de betrokkene persoonlijk was gedagvaard of door toedoen van een volgens het nationale recht van de staat van veroordeling bevoegde vertegenwoordiger in kennis was gesteld van het tijdstip en de plaats van de procedure die tot de verstekbeslissing heeft geleid, dan wel dat de betrokkene een bevoegde autoriteit ervan in kennis heeft gesteld dat hij de beslissing niet betwist;
- i) de beslissing bevat een medisch-therapeutische maatregel waarop de tenuitvoerleggingsstaat, niettegenstaande artikel 7, lid 2, in het kader van het rechts- of gezondheidszorgsysteem geen toezicht kan houden,
- j) in het geval van artikel 13, lid 1, kon geen akkoord worden bereikt over de aanpassing van de opschortende maatregelen of de alternatieve straffen;

2. In de in lid 1, bedoelde gevallen pleegt de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat, voordat zij besluit de beslissing niet te erkennen en het toezicht op de opschortende maatregelen en de alternatieve straffen niet te aanvaarden, langs passende weg overleg met de bevoegde autoriteit van de staat van veroordeling, en verzoekt zij haar in voorkomend geval onverwijld de nodige aanvullende gegevens te verstrekken.

Artikel 10

Besluit over de overname en termijnen

1. De bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat besluit binnen een termijn van 10 dagen of zij de beslissing erkent en het toezicht op de opschortende maatregelen of de alternatieve straffen aanvaardt. Zij stelt de bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling onverwijld, in een schriftelijk vastgelegde of vast te leggen vorm, in kennis van haar besluit. De weigering van de erkenning en van het toezicht dienen te worden gemotiveerd.
2. Indien de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat in een bepaald geval de in lid 1 bis genoemde termijn niet kan naleven, stelt zij de bevoegde autoriteit van de staat van veroordeling hiervan onverwijld en op ongeacht welke wijze in kennis, met opgave van de redenen voor de vertraging en van de voor het nemen van het definitieve besluit nodig geachte tijd.

Artikel 11

Op het toezicht toepasselijke recht

Het toezicht op de opschortende maatregelen en op de alternatieve straffen valt onder het recht van de tenuitvoerleggingsstaat.

Artikel 12

Bevoegdheid voor alle verdere besluiten en toepasselijk recht

1. De bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat is bevoegd alle verdere besluiten in verband met de voorwaardelijke of alternatieve straffen te nemen, zoals wijziging van de opschortende maatregelen, intrekking van de strafopshorting, strafoplegging in het geval van de in artikel 2, onder a), derde streepje, bedoelde beslissingen, en kwijtschelding. De in de eerste zin bedoelde besluiten en alle verdere gevolgen van de beslissing worden beheerst door het recht van de tenuitvoerleggingsstaat.

2. De bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling kan zich de bevoegdheid voorbehouden alle verdere besluiten in verband met de in artikel 2, onder a), derde streepje, bedoelde beslissingen te nemen. In dat geval is het recht van de staat van veroordeling op alle verdere gevolgen van de beslissing van toepassing

3. Bij de omzetting van dit kaderbesluit mag iedere lidstaat bepalen dat hij als tenuitvoerleggingsstaat in bepaalde gevallen de in lid 1 bedoelde bevoegdheid kan weigeren. In die gevallen wordt het besluit volgens de procedure van artikel 10 genomen en meegedeeld. De in artikel 7, lid 1, neergelegde verplichting blijft onverlet.

Artikel 13

Overleg tussen de bevoegde rechterlijke autoriteiten

1. Indien de bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat een aanpassing overeenkomstig artikel 7, leden 2 en 3, overweegt, raadpleegt zij vooraf de bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling over de aanpassing van de opschortende maatregelen of van de alternatieve straf.

2. De bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling kan bij de toezending van de beslissing en het certificaat overeenkomstig artikel 6 afzien van de in lid 1 bedoelde raadpleging. In dat geval wordt zij door de bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat achteraf van alle aanpassingen, bedoeld in artikel 7, leden 2 en 3, in kennis gesteld.

Artikel 14

Plichten van de betrokken autoriteiten in het geval dat de tenuitvoerleggingsstaat bevoegd is alle verdere besluiten te nemen

1. De bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat stelt de bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling onverwijld, in een schriftelijk vastgelegde of vast te leggen vorm, in kennis van ieder besluit met onmiddellijke of opschortende werking betreffende:

- de wijziging van de opschortende maatregelen of van de alternatieve straf;

- de intrekking van de strafopschorting;
- de vaststelling van de straf in het geval van een beslissing in de zin van artikel 2, onder a), derde streepje,
- het intrekken van de opschortende maatregelen of van de alternatieve straf;

2. De bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling stelt de bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van tenuitvoerlegging onverwijld, in een schriftelijk vastgelegde of vast te leggen vorm, in kennis van alle omstandigheden of informatie die volgens haar de intrekking van de strafopschorting of een wijziging van de opschortende maatregelen of van de alternatieve straf tot gevolg kunnen hebben.

Artikel 15

Plichten van de betrokken autoriteiten in het geval dat de beslissingstaat bevoegd is alle verdere besluiten te nemen

1. Indien de bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling overeenkomstig artikel 12, leden 2 en 3, bevoegd is alle verdere besluiten te nemen, wordt zij door de bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat onverwijld in kennis gesteld van:

- a) iedere overtreding van een opschortende maatregelen of een alternatieve straf, en
- b) iedere informatie
 - die tot een wijziging van de opschortende maatregelen of van de alternatieve straf kan leiden, of
 - waarmee bij de vaststelling van de straf in het geval van een beslissing in de zin van artikel 2, onder a), derde streepje, rekening zou kunnen worden gehouden, of
 - die de intrekking van de voorwaardelijke opschorting tot gevolg zou kunnen hebben.

2. De kennisgeving geschiedt door middel van het formulier in bijlage B.

3. Voordat over de vaststelling van de straf, in het geval van een voorwaardelijke veroordeling, of over de intrekking van de strafopschorting wordt beslist, dient de gevonneniste persoon te worden gehoord. Aan dit voorschrift kan xxx overeenkomstig artikel 10 van het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen de lidstaten van de Europese Unie worden voldaan.

4. De bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling stelt de bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat onverwijld in kennis van ieder besluit met onmiddellijke of opschortende werking betreffende:
- de wijziging van de opschortende maatregelen of van de alternatieve straf;
 - de intrekking van de strafopshorting;
 - de vaststelling van de straf in het geval van een beslissing in de zin van artikel 2, onder a), derde streepje,
 - het intrekken van de opschortende maatregelen of van de alternatieve straf;
5. In het geval van vaststelling van de straf of van intrekking van de opschorting deelt de bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling aan de bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat tegelijkertijd mee of zij voornemens is de tenuitvoerleggingsstaat
- een certificaat in de zin van Kaderbesluit xx van de Raad van xx.xx.xxxx [inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafrechtelijke beslissingen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen worden opgelegd], met het oog op de overname van de tenuitvoerlegging te doen toekomen;
 - een Europees arrestatiebevel met het oog op de overlevering van de gevonniste overeenkomstig Kaderbesluit xx van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten te doen toekomen.
6. Indien de verplichting tot tenuitvoerlegging van opschortende maatregelen of van alternatieve straffen is vervallen, beëindigt de bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat de opgelegde maatregelen zodra de bevoegde autoriteit van de staat van veroordeling haar hiervan in kennis heeft gesteld.

Artikel 16

Amnestie en gratie

Zowel de staat van veroordeling als de tenuitvoerleggingsstaat kan amnestie of gratie verlenen.

Artikel 17

Einde van de bevoegdheid van de tenuitvoerleggingsstaat

Indien de gevonnenste persoon de tenuitvoerleggingsstaat verlaat en zijn wettige en gewone verblijfplaats in een andere lidstaat vestigt, draagt de bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat de bevoegdheid voor het toezicht op de opschortende maatregelen of de alternatieve straffen en voor alle overige besluiten in verband met deze maatregelen over aan de bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling.

Artikel 18

Talen

De certificaten, waarvan het model in de bijlage gaat, moeten worden vertaald in de officiële taal of een der officiële talen van de tenuitvoerleggingsstaat. Elke lidstaat kan, bij de aanneming van dit kaderbesluit of later, in een bij het secretariaat-generaal van de Raad neer te leggen verklaring meedelen dat hij een vertaling in een of meer andere officiële talen van de instellingen van de Europese Unie aanvaardt.

Artikel 19

Kosten

De kosten die voortvloeien uit de toepassing van dit kaderbesluit worden door de tenuitvoerleggingsstaat gedragen, uitgezonderd de kosten die uitsluitend op het grondgebied van de staat van veroordeling ontstaan.

Artikel 20

Verhouding tot andere overeenkomsten en regelingen

1. Onverminderd de toepassing ervan tussen de lidstaten en derde landen, vervangt dit kaderbesluit met ingang van [datum in te voegen] de overeenkomstige bepalingen van het Europees Verdrag van 30 november 1964 inzake het toezicht op voorwaardelijk veroordeelden of voorwaardelijk in vrijheid gestelden.

2. Het staat de lidstaten vrij ook in de toekomst de op het tijdstip van de aanneming van dit kaderbesluit geldende bilaterale of multilaterale akkoorden of overeenkomsten toe te passen voor zover deze verder reiken dan de doelstellingen van dit kaderbesluit en ertoe bijdragen de procedures voor de tenuitvoerlegging van sancties verder te vereenvoudigen of te vergemakkelijken.
3. De lidstaten kunnen na de inwerkingtreding van dit kaderbesluit bilaterale of multilaterale overeenkomsten of regelingen sluiten die verder reiken dan de voorschriften van het kaderbesluit en ertoe bijdragen de procedures voor het toezicht op opschortende maatregelen en alternatieve sancties verder te vereenvoudigen of te vergemakkelijken.
4. De lidstaten geven de Raad en de Commissie binnen drie maanden na de inwerkingtreding van dit kaderbesluit kennis van de in lid 1 bedoelde overeenkomsten of regelingen die zij verder willen toepassen. De lidstaten geven de Raad en de Commissie ook kennis van iedere nieuwe overeenkomst of regeling als bedoeld in lid 2, binnen drie maanden na de ondertekening daarvan.

Artikel 21

Uitvoering

1. De lidstaten treffen de nodige maatregelen om vóór xx.xx.xxxx aan dit kaderbesluit te voldoen.
2. De lidstaten delen het secretariaat-generaal van de Raad en de Commissie de tekst mee van de voorschriften waarmee zij hun verplichtingen uit hoofde van dit kaderbesluit in hun nationale recht omzetten. De Raad gaat op basis van een verslag dat door de Commissie aan de hand van deze gegevens is opgesteld, vóór ... na in hoeverre de lidstaten dit kaderbesluit naleven.
3. Voor ...* stelt de Commissie aan de hand van de ontvangen informatie een verslag op, vergezeld van de initiatieven die zij passend acht.

Artikel 22
Inwerkingtreding

Dit kaderbesluit treedt in werking op de dag van zijn bekendmaking in het Publicatieblad van de Europese Unie.

Gedaan te

Voor de Raad
De Voorzitter
